

Είμαι Κινέζα, γεννήθηκα στην Ταϊβάν και το χριστιανικό μου όνομα είναι Πελαγία. Ήμουν προτεστάντισσα και χρειάστηκαν πέντε χρόνια για να γίνω Ορθόδοξη. Μου αρέσει να διαβάζω την Αγία Γραφή και έχω όλες τις εκδόσεις της στα κινεζικά.

Έχω επισκεφθεί την Ελλάδα και διαπίστωσα ότι είναι μια πολύ ξεχωριστή χώρα. Ταξιδεύοντας στην πατρίδα σας, πριν φθάσω ακόμα, μέσα στο αεροπλάνο διαπίστωσα πόσο διαφορετικοί είναι οι Έλληνες, πόσο ξένοιαστα μιλούσαν, πώς γελούσαν και πώς χειροκροτούσαν τον πιλότο κατά την προσγείωση, πράγμα απίστευτο για μας τους Ασιάτες που είμαστε συντηρητικοί και δεν εκδηλώνουμε τα συναισθήματά μας. Τώρα πια ξέρω ότι η ελευθερία έχει μέσα της λίγο πάθος και λίγο ένταση φωνής.

Στην Ελλάδα επισκέφθηκα πολλές εκκλησίες, συμμετείχα στη Θεία Λειτουργία και όταν κοινωνούσα τα Άχραντα Μυστήρια έκλαιγα, παρόλο που δεν καταλάβαινα την ελληνική γλώσσα γιατί η Ορθόδοξη πίστη είναι ίδια.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, να είχα γεννηθεί Ορθόδοξη να μεταλάβαινα τη Θεία Κοινωνία και να φιλούσα τις Άγιες Εικόνες από τα βρεφικά μου χρόνια μέχρι τον θάνατό μου.

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, γιατί αντί της Θείας Κοινωνίας τρώμε και πίνουμε τα φαγητά των ειδώλων.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, για να γεμίζουν τα αυτιά μου από Άγιους Ύμνους.

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, που τα αυτιά μας είναι γεμάτα με ήχους από τις σουτρες και τα ουρλιαχτά των ειδώλων.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, για να οσφραίνομαι τη γλυκιά ευωδία του λιβανιού.

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, που η όσφρησή μας είναι γεμάτη από καπνούς από τις θυσίες στα είδωλα.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, ώστε τα χέρια μου να αγγίζουν τις εικόνες, τα Άγια Λείψανα και να αγκαλιάζουν την αγάπη του Χριστού.

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, που τα χέρια μας αγγίζουν είδωλα, ειδωλόθυτα και αγκαλιάζουν το τίποτα.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, να ανάβω λαμπάδες στον Χριστό και όχι όπως εδώ που καίμε

χρήματα για τα φαντάσματα.

Εψαχνα την αλήθεια, χρησιμοποιώντας περισσότερες από 30 διαφορετικές εκδόσεις της Αγίας Γραφής, οι οποίες δυστυχώς όλες τους είναι γεμάτες λάθη (μεταφρασμένες από ετεροδόξους).

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, ώστε να μπορώ να διαβάζω την Καινή Διαθήκη στο πρωτότυπο!

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, γιατί έχουμε μάτια κι όμως είμαστε τυφλοί.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα, για να μπορώ να βλέπω παντού τη χάρη του Θεού.

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, γιατί βλέπουμε παντού ναούς ειδώλων.

Ναι, είμαι Ορθόδοξη, αλλά ως Ταϊβανέζα, τα Ορθόδοξα βιώματά μου είναι φτωχά.

Κλαίω για μένα γιατί δεν έχω τη δυνατότητα να δείξω στους συμπατριώτες μου το μεγαλείο της πίστης μας... Οι άνθρωποι εδώ θέλουν να δουν σημεία και θαύματα...

Κλαίω για μένα και για τους συμπατριώτες μου, γιατί δεν έχουμε τη χάρη να βλέπουμε και να ακούμε τόσα θαύματα, τόσα άγια λόγια που έχετε δει και ακούσει 2000 χρόνια στην Ελλάδα και που ακόμα βλέπετε... Η Ταϊβάν δεν είναι ορθόδοξη χώρα, οι γιορτές μας δεν μοιάζουν καθόλου με τις δικές σας.

Λυπάμαι που στην Ελλάδα έχετε τόσο όμορφα βουνά, που τα καίτε και δεν τα φροντίζετε, αλλά θαυμάζω που σχεδόν κάθε βουνό έχει κι ένα μοναστήρι. Εμείς έχουμε τόσο όμορφα βουνά, αλλά γεμάτα από ναούς, μοναστήρια και είδωλα βουδιστικά.

Θα ήθελα να ήμουν Ελληνίδα ώστε να μπορώ να πάω να προσευχηθώ σε κάποιο μοναστήρι εύκολα.

Κλαίω για μένα και τους συμπατριώτες μου. Πρώτη φορά πήγα σε Μοναστήρι, στην Ιερά Μονή Τιμίου Πρόδρομου, στο Πήλιο. Ταξίδεψα από την Ταϊβάν στην Ελλάδα 16 ώρες με το αεροπλάνο, μερικές ώρες με το τραίνο ως τη Λάρισα και άλλη μία ώρα, με το αυτοκίνητο της Μονής, που το οδηγούσε μια αδελφή...

Είδα τα παλιά ερείπια της Ιεράς Μονής, είδα τόσα αλλά μέρη στην Ελλάδα εγκαταλελειμμένα και μάτωσε η καρδιά μου. Στην Ταϊβάν δεν έχουμε τόσο αρχαία Άγια και όμορφα μέρη, αλλά εσείς δεν τα εκτιμάτε.

Κλαίω που δεν έχουμε εδώ όμορφες εικόνες. Κλαίω γιατί νοιώθω τον Χριστό αδύναμο, γυμνό.

Έλληνες, νομίζετε ότι είστε φτωχοί με την κρίση που διέρχεστε αλλά δεν ξέρετε πόσο πλούσιοι είστε.

Η Ταϊβάν είναι χώρα με μεγάλη ανάπτυξη αλλά βρίσκεται στο σκοτάδι του σατανά και η πνευματική μας ζωή είναι κενή.

Στην Ελλάδα είδα πολλούς Έλληνες, ιδίως τις Κυριακές, να γλεντάνε να πίνουν και να μην πηγαίνουν στην εκκλησία. Εδώ όμως στην Ταϊβάν οι συμπολίτες μου αλλά κυρίως οι νέοι, ακόμα και να ήθελαν να έρθουν στην εκκλησία μας είναι σχεδόν αδύνατο, διότι η μόνη Ορθόδοξη εκκλησία που υπάρχει είναι ένα δωμάτιο στον 4ο όροφο μιας πολυκατοικίας στην άκρη της Ταϊπέι και πολλές φορές πολύς κόσμος μένει έξω από την Εκκλησία γιατί ο χώρος είναι μικρός.

Αδελφοί και αδελφές μου στην Ελλάδα, παρόλο που είμαι πνευματικά ανάπηρη, έχω ακόμα τα πόδια μου ζωντανά ώστε να γονατίσω μπροστά σας και να ζητιανέψω.

Θα παρακαλέσω να με θεωρήσετε σαν τον φτωχό Λάζαρο, να μας θρέψετε με τα απομεινάρια του πνευματικού πλούτου που έχετε, να μας ρίξετε μερικά ψίχουλα από τα αποφάγια σας, από τα αφιερώματα που χαρίζετε στις εκκλησίες σας, από τα πολλά εκκλησάκια που έχετε σε κάθε γωνιά της πατρίδος σας.

Το Ορθόδοξο ποίμνιο μας όπως γνωρίζετε είναι μικρό, λιγότερο από εκατό ψυχές. Δεν είμαστε πλούσιοι. Δεν έχουμε τη δύναμη να αγοράσουμε μια καλή αίθουσα μέσα στην πόλη για να καλύψουμε τις λατρευτικές μας ανάγκες, τις κατηχήσεις, τα μαθήματα που παραδίδει ο π. Ιωνάς και να προσελκύσουμε τους νέους κυρίως όσους θέλουν να μας γνωρίσουν από κοντά. Αυτούς που μέχρι τώρα πληροφορούνται για την ύπαρξη της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην Ταϊβάν μέσω διαδικτύου.

Δεν σας ζητώ να χτίσουμε Εκκλησία. Θα κόστιζε εκατομμύρια. Βοηθήστε μας μόνο να αγοράσουμε ένα μεγαλύτερο χώρο στο κέντρο της πρωτεύουσας τον οποίο θα μετατρέψουμε σε Εκκλησία για χάρη του έθνους μου, των αδελφών μου, που δεν άκουσαν και δεν γνώρισαν ποτέ τον Χριστό μας. Είμαστε 23.000.000 άνθρωποι! Κι όμως σας έχουμε ανάγκη...

Αδέλφια μου αν χρειαστεί να δουλέψω για σας, για να ξεπληρώσω λιγάκι την αγάπη σας, θα το κάνω με όλη μου την καρδιά και σε όλη μου τη ζωή.

Ευχαριστώ και να με συγχωρείτε.
Πελαγία Υυ